
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 13/5(137), 61-63

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ADWOKAT WYKONUJĄCY ZAWÓD W ZESPOLE MA SWOJĄ SIEDZIBĘ W SIEDZIBIE ZESPOŁU (ART. 67 UST. 2 U.O.U.A.). NIE ZMIENIA TEGO OKOLICZNOŚĆ SKIEROWANIA ADWOKATA DO NALEŻĄCEGO DO TEGO ZESPOŁU DYŻURNEGO PUNKTU POMOCY PRAWNEJ, NIE MA BOWIEM PRZYNALEŻNOŚCI ADWOKATA DO DYŻURNEGO PUNKTU POMOCY PRAWNEJ ODREBNEJ OD PRZYNALEŻNOŚCI ADWOKATA DO ZESPOŁU. SKIEROWANIE CZŁONKA ZESPOŁU DO DYŻURNEGO PUNKTU POMOCY PRAWNEJ JEST WEWNĘTRZNĄ SPRAWĄ ZESPOŁU, REGULOWANĄ PRZEZ SAM ZESPÓŁ (JEGO KIEROWNIKA BĄDŹ ZEBRANIE).

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 marca 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego w L. od uchwały Rady Adwokackiej w Z. z dnia 25 stycznia 1969 r. co do przeniesienia siedziby adw. T.Z.,

postanowiło:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w Z. uchylić.

Uzasadnienie

Adw. T.Z. jest członkiem Zespołu Adwokackiego w L. Zespół ten ma dyżurny punkt pomocy prawnej w K., w którym zatrudnieni byli skłócenii ze sobą adw. Z. i adw. P. W związku ze złymi stosunkami z adwokatem P., adwokat U. zgłosił wniosek o przeniesienie go do Z. lub do L.

Rada Adwokacka w Z. uchwałą z dnia 25.I.1969 r. przeniosła siedzibę adw. T.Z. z dyżurnego punktu pomocy prawnej w K. do Zespołu Adwokackiego Nr 1 w L.

Powyższą uchwałę zaskarżył Zespół Adwokacki w L.

Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Adwokat wykonujący zawód w zespole ma swoją siedzibę w siedzibie zespołu (art. 67 ust. 2 u.o.u.a.). Nie zmienia tego okoliczność skierowania adwokata do należącego do tego zespołu dyżurnego punktu pomocy prawnej, nie ma bowiem przynależności adwokata do dyżurnego punktu pomocy prawnej odrębnej od przynależności adwokata do zespołu. Skierowanie członka zespołu do dyżurnego punktu pomocy prawnej jest wewnętrzną sprawą zespołu, regulowaną przez sam zespół (jego kierownika bądź zebranie).

Pominięcie tej zasady spowodowało, że:

- 1) Rada Adwokacka najzupełniej zbędnie postanowiła „przenieść” adw. Z. do Zespołu Nr 1 w L., skoro już od dawna był on członkiem tegoż Zespołu;
- 2) Zespół w L. bezpodstawnie kwestionował zasadność zatrudnienia w Zespole swego aktualnego członka — adw. Z.

Jeśli chodzi o merytoryczne załatwienie sprawy, to — abstrahując zarówno od decyzji Rady Adwokackiej w stosunku do adw. Z. podjętej na podstawie art. 78 u.o.u.a., jak i od toczącego się przeciw niemu postępowania dyscyplinarnego — w aktualnej jeszcze w tej chwili sytuacji, wobec antagonizmu między dwoma członkami Zespołu adw. Z. a adw. P., Zespół Adwokacki w L. powinien dla uniknięcia niepotrzebnych zajęć oddelegować jednego z nich do DPPP w K., a drugiego zatrudnić w L. albo też, w razie istnienia ku temu podstaw, wyciągnąć w stosunku do nich konsekwencje przewidziane w § 19 rozp. w sprawie zespołów adwokackich.

Z powyższych względów postanowiono jak w sentencji.

2. ZATARCIE SKAZANIA ZGODNIE Z PRZEPISEM ART. 106 U.O.U.A. NASTĘPUJE Z MOCY PRAWA PO SPEŁNIENIU WARUNKÓW W TYM PRZEPISIE PRZEWIDZIANYCH.

ORGANEM WŁAŚCIWYM DO STWIERDZENIA ZATARCIA SKAZANIA PRZEWIDZIANEGO W ART. 106 U.O.U.A. JEST RADA ADWOKACKA, KTÓRA PODEJMUJE UCHWAŁĘ Z URZĘDU (§ 33 REGULAMINU RAD ADWOKACKICH).

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 6 marca 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Warszawie z dnia 25.II.1969 r. w sprawie zatarcia skazania przewidzianego w art. 106 u.o.u.a.,

postanowiło:

na podstawie art. 55 ust. 1 pkt 4 u.o.u.a. wyjaśnić, że:

1. zatarcie skazania zgodnie z przepisem art. 106 u.o.u.a. następuje z mocy prawa po spełnieniu warunków w tym przepisie przewidzianych;
2. organem właściwym do stwierdzenia zatarcia skazania przewidzianego w art. 106 u.o.u.a. jest rada adwokacka, która podejmuje uchwałę z urzędu (§ 33 regulaminu rad adwokackich).

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w Warszawie zwróciła się do Prezydium NRA o wyjaśnienie w trybie art. 55 pkt 4 u.o.u.a. następujących kwestii:

- „1) Czy zatarcie skazania — przy spełnieniu warunków przewidzianych w art. 106 u.o.u.a. — następuje w drodze orzeczenia komisji dyscyplinarnej, czy też uchwały rady adwokackiej?
- 2) Czy zatarcie następuje wyłącznie na wniosek, czy też może być dokonane z urzędu?”

Wątpliwość zawartą w pytaniu pierwszym wyjaśnia dostatecznie przepis § 33 regulaminu rad adwokackich, o czym świadczy sformułowanie: „po stwierdzeniu przez radę adwokacką zatarcia”. Wykładnia semantyczna tego przepisu wyraźnie wskazuje na to, że organem powołanym do stwierdzenia zatarcia jest rada adwokacka. Przepis ten zresztą został wprowadzony do obowiązującego od 1967 r. regulaminu rad adwokackich w związku z różnorodną praktyką i miał na celu właśnie ujednoczenie postępowania w tym zakresie.

Zagadnieniem nieco bardziej złożonym jest problem, czy zatarcie skazania następuje na wniosek zainteresowanego, czy też z urzędu.

Wątpliwości swe Rada Adwokacka w Warszawie opiera w szczególności na tym, że ustawodawstwo o adwokaturze nie wypowiada się wyraźnie w tej mierze, pomocnicze zaś wykorzystanie przepisu k.p.k. (art. 496—499) przemawiałoby — zdaniem tejże Rady — za poglądem o działaniu na wniosek.

W związku z powyższymi wątpliwościami należy przede wszystkim wyjaśnić, że § 1 rozp. w sprawie postępow. dyscypl. przeciwko adw. i aplik. adw. odwołuje się do przepisów kodeksu postępowania karnego jedynie w zakresie postępowania, a zatem tylko w zakresie procesowym, jeżeli odpowiedniej kwestii nie normują przepisy o adwokaturze. Zatarcie skazania zaś jest instytucją prawa materialnego, a nie formalnego i dlatego odpowiedzi na przedstawione wyżej wątpliwości nie należy poszukiwać ani w rozporządzeniu w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adw. i apl. adw. ani tym bardziej w k.p.k. Wyłączającą jest tu wykładnia przepisu art. 106 u. o. u.a. Przepis ten — odmiennie niż np. art. 90 § 1 k.k. — posługuje się pojęciem: „następuje zatarcie skazania”, co prowadzić musi do wniosku o zatarciu skazania *ipso iure*, jeżeli oczywiście zostały spełnione warunki wymienione w omawianym przepisie art. 106.

Dla wskazania na tendencje rozwojowe prawa należy zwrócić uwagę na to, że wniesiony pod obrady Sejmu projekt k.k. przyjmuje w art. 111 § 1, że zatarcie skazania następuje z mocy prawa, oczywiście po upływie odpowiedniego okresu.

Rozumowanie powyższe prowadzi do wniosku, że instytucja zatarcia skazania przewidziana w art. 106 u.o.u.a. pociąga za sobą skutki z mocy samego prawa i dlatego stwierdzenie przez radę adwokacką tego faktu przez zbadanie, czy ziszczyły się warunki przewidziane w tym przepisie, następuje z urzędu.

Z tych przyczyn należało wyjaśnić jak na wstępie.

B. Głosy do Uchwały Plenum Naczelnej Rady Adwokackiej, dotyczącej wytycznych w sprawie rozmieszczenia adwokatów i wyznaczania siedzib

(„Palestra” z 1968 r. nr 10).

GLOSSA I

W uchwale pragnę zwrócić uwagę jedynie na jej drobny fragment, który jednak, jak mi się wydaje, jest istotny, choć kontrowersyjny zarazem. Chodzi mi mianowicie o tezy wyrażone w pkt VIII i IX tejże uchwały.

Uchwała stwierdza, że osoby wymienione w art. 65 ust. 1 i 2 u.o.u.a., a więc zajmujące stanowiska sędziów i prokuratorów, wieceprokuratorów lub podprokuratorów, mają prawo do uzyskania wpisu na listę adwokatów, co — zdaniem NRA — nie może być identyfikowane z obowiązkiem wpisu w okręgu tej izby adwokackiej, którą sam ubiegający się o wpis wskaże.

Jako jedyny zresztą argument na potwierdzenie tej tezy uchwała NRA powołuje się na brzmienie art. 79 u.o.u.a., w którym to artykule ustawodawca zagwa-